

Hồi 33

N

ăm Nguyệt Hoa trông thấy thế nhếch môi cười nói:
- Đã có cơ hội đây rồi.

Đứt lời nàng thò hai ngón tay kẹp đứt một đoạn của chiếc đũa trên bàn rồi dùng ngón tay giữa búng nhẹ về phía trước nghe một tiếng tách khiến đoạn đũa gãy bay vèo đi, nhắm Tiểu Yêu huyết của tên tiểu nhị búng tới.

Tên tiểu nhị vốn đang tỏ ra vô cùng cung kính trên tay khệ nệ bưng chiếc mâm có một tô vịt tiềm định để yên xuống mặt bàn. Hắn ta tuyệt đối không làm sao có thể ngờ được trong giờ phút đó lại có một cao thủ võ lâm ngằm xuống tay ám hại hắn ta.

Bởi thế trong khi hắn ta hành động một cách trình trọng thì ngọn đũa ngắn vẫn tiếp tục bay vèo tới và đã đâm thẳng vào Tiểu Yêu huyết của hắn ta không lệch đi một phân một hào nào cả.

Do đó tên tiểu nhị bỗng cảm thấy nơi sườn mình tê dại, đồng thời tự nhiên hắn bắt tức cười nôn ruột, chẳng làm sao đè nén được nữa, mặc dù hắn tự biết trong giây phút đó tuyệt đối không thể cất tiếng cười một cách vô lễ như vậy.

Song thử hỏi một khi Tiểu Yêu huyết bị một vật nhọn giáng trúng như vậy, hắn làm sao đè nén được cơn tức cười?

Vì thế hắn ta buột miệng cười ha hả không ngớt. Thân người hắn ta đang khòm nên khi cười lớn không giữ được thăng bằng chồm thẳng về phía trước khiến tô vịt tiềm đang nóng bỏng cũng bị hất về phía Phán Tiên Từ Lưu Bản nghe một tiếng xoảng.

Từ Lưu Bản dù sao cũng là một cao thủ rất có tiếng tăm trong võ lâm, nhưng nếu ông ta có sự chuẩn bị trước, chắc chắn tô vịt tiềm nóng bỏng kia không làm sao tạt được vào mình ông ta cả.

Nhưng đáng này lúc ấy ông ta đang ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt từ tô vịt tiềm bay ra, nên đang thèm được ăn một bụng no nê, nào ngờ lại xảy ra một chuyện như vậy.

Do đó mãi đến lúc ông ta cảm thấy nước vịt tiềm nóng bỏng đang từ trên cao tạt xối xuống mặt, mới vội vàng vung đôi bàn tay ra, đè mạnh vào mặt bàn, nhảy vọt ra xa một bước hết sức nhanh nhẹn.

Thế là sau những tiếng loảng xoảng vang lên từ tô vệt tiêm to lớn bị rơi thẳng xuống mặt đất, bể tan thành từng mảnh vụn, khiến nước sôi bắn tung tóe vào người của Từ Lưu Bản. Hơn nữa lại có nhiều giọt nước bắn vào mặt lão ta khiến y phục mặt mày của lão bị dơ bẩn, trông hết sức thiếu nhã.

Con tức giận nổi lên lão xòe thẳng năm ngón tay ra nhằm vào tên tiểu nhị vẫn đang cười ngặt nghẽo kia, tát cho một tát tai đích đáng. Tuy lão ta chẳng hề sử dụng sức mạnh, song thử hỏi đối với một con người hoàn toàn không biết về võ học như tên tiểu nhị ấy làm sao chịu nổi cái tát tai trong con tức giận của lão ta?

Liền đó nửa bên mặt của tên tiểu nhị bị sung vù lên ngay, đôi chân loạng choạng tiếp tục lui về phía thang lầu rồi té lăn quay ra đất, xem chừng hẳn sẽ bị lăn luôn cả xuống đáy thang lầu ấy cũng nên...

Nhưng bất ngờ ngay lúc đó có bóng người từ dưới lướt thẳng lên nhanh chẳng kém một mũi tên bắn. Và khi người nọ vừa lướt tới bên nhanh nhẹn thò một cánh tay ra đỡ lấy tên tiểu nhị lên.

Lúc bấy giờ Từ Lưu Bản đang giữ mớ nước canh bám trên y phục nên hoàn toàn không trông thấy tên tiểu nhị ấy lại được một nhân vật bất ngờ xuất hiện đỡ lại như vừa rồi.

Riêng Đàm Nguyệt Hoa trông thấy hành động của mình đã thu được kết quả liền đưa mắt nhìn về phía Lữ Lân tỏ ra hết sức vui thích. Song cả hai người đều cố nén con tức cười vì sợ Từ Lưu Bản phát giác được. Nhưng bất ngờ họ trông thấy bóng người ấy xuất hiện không khỏi khẽ biến sắc, Đàm Nguyệt Hoa vội vàng cúi gằm mặt xuống để tránh.

Lữ Lân đã trông thấy sự thay đổi sắc diện ấy của Đàm Nguyệt Hoa, vội vàng liếc mắt nhìn về phía bóng người xuất hiện. Cậu ta trông thấy người ấy tuổi trên dưới bốn mươi, diện mục cũng rất đoan chính, mình mặc áo dài, song có một điều lạ là ở trước ngực về phía trái có thêu một cái đầu lâu bằng kim tuyến.

Lữ Lân là một cậu bé rất thông minh nên vừa trông thấy cách ăn mặc và dáng điệu của người này đã đoán biết đối phương chính là Kim Cô Lâu chứ chẳng phải ai khác.

Bởi thế cậu ta lại càng cố gắng đè nén con tức giận, im lặng chẳng hề dám gây tiếng động.

Riêng Kim Cô Lâu sau khi đã đỡ được tên tiểu nhị bèn cất tiếng cười dài nói:

- Chưởng pháp hay tuyệt! Chưởng pháp hay tuyệt!

Từ Lưu Bản mặc dù tát cho tên tiểu nhị kia một cái tát tai đích đáng khiến hắn suýt nữa phải lặn thẳng xuống thang lầu mà mất mạng, song vẫn còn chưa hả cơn tức giận. Nhưng bất ngờ lão ta nghe lọt vào tai một chuỗi cười âm u sâu hiểm, không khỏi giật mình ngược đầu nhìn lên, lão nhận ra đối phương chính là một nhân vật đối đầu với mình từ bấy lâu nay, tức Kim Cô Lâu lại càng kinh hãi hơn nữa.

Kim Cô Lâu đẩy nhẹ cánh tay ra để xô gã tiểu nhị để bước tránh ngang một bước, lên tiếng nói:

- Lời tục thường bảo "chẳng phải oan gia chẳng gặp nhau", có phải không?

Lúc ấy trước ngực và trước bụng của Từ Lưu Bản, y phục đang bị tơ vệt tiềm tạt ướt đẫm, khói nóng còn bốc lên nghi ngút nên trông đáng điều lão ta vô cùng xốc xếch, thiếu não, song khi lão ta đã phác giác được sự hiện diện của Kim Cô Lâu, lão ta không còn chú ý chi đến chuyện bị tơ vệt tiềm tạt trúng nữa, đưa chân nhanh nhẹn bước ngang một bước đến sát bên gánh đá xanh, kể đó lão ta cất giọng lạnh lùng nói:

- Đúng thế. Hôm nay quả là oan gia gặp nhau.

[mất trang 218 - 219]

Từ Lưu Bản biết không làm sao có thể đánh thắng được Kim Cô Lâu, vì giữa hai người suốt trong thời gian qua đã gây sự đánh nhau nhiều lần tại ranh giới ngọn núi Đông Thiên Mục và Tây Thiên Mục, nhưng chẳng ai thắng ai cả. Song vì lão ta đang cơn tức giận nên chẳng cần biết là mình có thể thủ thắng được đối phương hay không?

Câu nói của lão ta vừa dứt liền nhanh nhẹn tràn về phía trước một bước, vung gánh đá xanh quét tới như một cơn gió hốt, khiến cả gian lầu rung rinh.

Nhưng giữa lúc gánh đá xanh nặng của Phán Tiên Từ Lưu Bản vừa mới công tới, bất thần một âm thanh vô cùng quái dị làm cho ai nghe lọt vào tai cũng cảm thấy cả thân người bút rút khó chịu, thậm chí muốn nôn ra ngay. Giọng nói ấy to tiếng rằng:

- Quả là người nóng nảy.

Phán Tiên Từ Lưu Bản kiến thức rất rộng rãi nên vừa nghe qua tiếng nói đó đã hiểu ngay đối phương phải là một nhân vật tà phái, rèn luyện nội công đến mức cao cường tuyệt đỉnh. Vì nếu chẳng phải một người như vậy, thì không khi nào lại phát ra được giọng nói đáng ghê sợ kia.

Bởi thế lão ta bèn hồi hả thu gánh đá trở về thối lui ra sau một bước, trông thấy có một bóng đen từ dưới lướt thẳng lên, rồi đứng sánh ngang vai với Kim Cô Lâu.

Người ấy mặc y phục màu đen, khuôn mặt gầy, đôi mắt lõm sâu. Và Từ Lưu Bản vừa nhìn qua đã nhận ngay đây không ai khác hơn là Hắc Thần Quân ở Vạn Hốt Cốc tại vùng núi Thái Sơn.

Trong cuộc họp mặt trên Tiên Nhân Phong trong vùng núi Võ Di, Hắc Thần Quân và Kim Cô Lôu cùng ngồi sánh vai nhau trên một cành cây cao, ai ai cũng đều được trông thấy cả. Kim Cô Lôu nguyên là một người lai lịch rất thần bí, chẳng ai biết được rõ, song cuộc họp mặt ấy người ta mới thấy được là giữa hắn đã có mối tương quan rất sâu xa với Hắc Thần Quân.

Lúc bấy giờ Từ Lưu Bản trông thấy Hắc Thần Quân xuất hiện thì không khỏi hết sức kinh hoàng. Vì Hắc Thần Quân là một người thật ra còn khó đối phó hơn cả Kim Cô Lôu nữa.

Theo sự đồn đãi trong giới giang hồ thì Hắc Thần Quân đã rèn luyện thành công Hắc Sa Chương, đồng thời trình độ lại tiến đến mức đệ cửu trùng cảnh giới tức là một mức độ mà từ trước đến nay chưa hề có ai luyện được tới cả. Như vậy ngoại trừ một nhân vật có nội gia công lực cao cường đến làm cho cơ thể rắn chắc không thua chi sắt thép, họa chẳng mới đối phó nổi, bằng trái lại chỉ cần bị lão ta đánh trúng phải một chương tất sẽ bị thương mất mạng ngay.

Trước tình trạng ấy Phán Tiên Từ Lưu Bản tự xét thấy là mình không làm sao thủ thắng được đối phương nữa. Do đó trong lòng lão ta vừa cuống quýt, vừa tức giận đứng tro ra như một pho tượng nói chẳng nên lời.

Kim Cô Lôu trông thấy thế bèn cất giọng lạnh lùng nói:

- Nay Phán Tiên, như tôi đã bảo là tại đây không phải là địa điểm chúng ta đánh nhau, hơn nữa dù cho ông muốn đánh nhau cũng chưa đủ tài sức đâu... ha ha... Thế tại sao ông chưa chịu trao trả vật đã đánh cắp của tôi ra nào.

Số thực khách hiện diện chung quanh vừa trông thấy những nhân vật võ lâm đang gây sự đánh nhau nên người nào người nấy mặt tái xanh như tàu lá, lo sợ sẽ bị mang họa lây. Song toàn thể số người đó chẳng ai dám bước qua sát bên cạnh Phán Tiên Từ Lưu Bản, hầu đi xuống khỏi gian lâu. Chính vì vậy họ đều ùn ùn kéo về một góc để tránh hai đối phương.

Riêng Đàm Nguyệt Hoa và Lữ Lân vốn chẳng sợ chi cuộc đánh nhau giữa Kim Cô Lôu và Phán Tiên Từ Lưu Bản, song vì số người đó chú ý tới mình nên cũng hồi hải đứng lên chen vào đám đông, lên đưa mắt nhìn ra ngoài.

Phán Tiên Từ Lưu Bản bị Kim Cô Lâu miệt thị nhưng lại không dám gây sự đánh nhau nữa. Do đó sắc mặt của lão ta lúc thì tái xanh lúc thì đỏ bầm, luống cuống một lúc thật lâu mới nói được rằng:

- Tôi thật sự không hề trông thấy chiếc đầu lâu bằng vàng ấy bao giờ. Chẳng lẽ tôi lại đi phỉnh gạt ông hay sao?

Đôi mày của Kim Cô Lâu liền nhướng cao sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Ông thật sự chưa trông thấy chiếc đầu lâu bằng vàng ấy à?

Từ Lưu Bản nói:

- Kẻ nào đánh cắp vật ấy của ông thì cho chết nguyên cả môn phái đi.

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế không khỏi khẽ hừ lên lạnh lùng, vì câu nói của Từ Lưu Bản nguyên có mục đích là bày tỏ lòng trong trắng thành thực của mình, song lại vô tình mắng thẳng vào mặt nàng.

Kim Cô Lâu biết Từ Lưu Bản là một vị Chưởng môn, nên khi đã lên tiếng thề độc như vậy lẽ tất nhiên chắc chắn ông không khi nào đánh cắp vật ấy của mình. Sắc mặt của Kim Cô Lâu liền sa sầm im lặng chẳng nói chi cả.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy Kim Cô Lâu và Hắc Thần Quân đang định quay lưng bỏ đi đều không khỏi vui mừng, vì bọn họ không phát giác được nàng và Lữ Lân. Nàng định thở phà ra một hơi dài khoan khoái, nhưng bất thần cảm thấy tại vai trái của mình đang có một bàn tay đang đè mạnh xuống...

Lúc đầu Đàm Nguyệt Hoa vẫn tưởng đấy là bàn tay của Lữ Lân nên không để ý, mà chỉ đưa mắt từ từ nhìn về phía đó mà thôi. Song khi nàng nhìn kỹ lại thì chẳng còn trông thấy Lữ Lân đứng gần đấy nữa nên không khỏi hết sức kinh hoàng.

Đàm Nguyệt Hoa không hề tỏ ra do dự, nhanh nhẹn tung chưởng nhắm giáng thẳng vào bàn tay đang đè lên vai mình và co khuỷu tay trái thúc mạnh về phía sau.

Hai động tác ấy của Đàm Nguyệt Hoa có thể nói là nhanh nhẹn đến mức gần như cùng hành động một lúc. Nhưng chưởng thế của nàng chưa kịp giáng xuống thì bàn tay đè lên trên vai nàng đã thu về mất đi từ lúc nào. Chợt phía sau lưng nàng có một tiếng gào to, chứng tỏ đối phương đã bị thúc trúng và vô cùng đau đớn.

Đàm Nguyệt Hoa vội vàng quay mặt nhìn lại thấy kẻ bị khuỷu tay trái nàng thúc trúng ấy, chính là một gã đàn ông khỏe mạnh. Song qua dáng điệu chứng tỏ hẳn ta hoàn toàn không biết võ công, hẳn đang đau đớn đến sắc mặt tái nhợt.

Đàm Nguyệt Hoa vội vàng rảo mắt nhìn quanh bốn

[mắt trang 224]

Lúc ấy Đàm Nguyệt Hoa hoàn toàn không hay biết chi về việc có người đang truy đuổi theo ở sau lưng mình, trái lại nàng chỉ một mực lo vượt nhanh về phía trước hầu đuổi theo kịp bóng đen vừa rồi. Bởi thế nàng quanh sang phải, quẹo sang trái tiếp tục lướt đi vun vút như gió và chỉ trong nháy mắt sau là đã lướt ra khỏi thị trấn sầm uất ấy.

Nhưng nàng chẳng hề trông thấy bóng đen vừa rồi đã bỏ đi về đâu.

Tuy nhiên sau giây phút chậm chân để quan sát, Đàm Nguyệt Hoa vẫn nhắm phía trước mặt lướt tới nhanh như bay. Và mãi đến khi nàng đã lướt đi trên một dặm đường mới phát giác được là ở sau lưng mình đang có người truy đuổi theo.

Đàm Nguyệt Hoa là một cô gái rất thông minh nên vừa phát giác được có kẻ theo dõi mình là đã đoán biết ngay nếu đối phương chẳng phải là Hắc Thần Quân và Kim Cô Lôu thì chính là Phán Tiên Từ Lưu Bản chứ không còn ai nữa.

Đoạn nàng vung mạnh hai tay lên rồi quét thẳng hai sợi dây lòi tói sắt xuống mặt đất nghe bộp bộp, nhắm hất mạnh trở về phía sau.

Trong khi Đàm Nguyệt Hoa vung tay quét hai sợi lòi tói sắt như vậy, thân hình vẫn tiếp tục lướt nhanh về phía trước. Liền đó khi hai sợi lòi tói sắt vừa quét xuống mặt đất, liền thấy hai mảnh đá to bị hất bay vèo về phía sau lưng nàng nhanh như tên bắn.

Đàm Nguyệt Hoa có ý nghĩ với hai mảnh đá ấy dù không gây thương tích cho đối phương thì ít nhất nó cũng ngăn chặn được bước tiến của đối phương ít nhiều.

Song chẳng ngờ liền theo đó nàng vẫn nghe hai tiếng ầm ầm nổ vang ở sau lưng, rồi lại cảm thấy có hai luồng kinh lực mãnh liệt chẳng thua chi sóng dậy triều dâng, nhanh nhẹn cuốn thẳng về phía mình. Do đó Đàm Nguyệt Hoa kinh hoàng không thể tả.

Nhưng nàng vẫn bình tĩnh lách mình tránh ngang và khi hai tiếng nổ to vừa dứt, nàng vội vàng quay mặt nhìn lại, trông thấy hai mảnh đá vụn do nàng quét hai sợi lòi tói sắt hất bắn ra sau lưng khi nãy từ trên cao giáng lún sâu vào mặt đất. Khi nàng định thần nhìn kỹ hơn lại thấy Kim Cô Lôu và Hắc Thần Quân không rõ đã đứng sững trước mặt mình trên dưới một trượng từ lúc nào rồi.

Bởi thế Đàm Nguyệt Hoa vừa cuống quýt, lại vừa hết sức tức giận.

Trước đây, Kim Cô Lôu bỗng không đã bắt giam nàng tại gian nhà đá trong vùng núi Tây Thiên Mục, nếu chẳng nhờ vợ chồng Lữ Đằng phát giác và giải cứu cho, có lẽ mãi cho

đến ngày hôm nay nàng vẫn không làm sao thoát thân được. Giờ đây nàng đang cấp tốc tìm tung tích Lữ Lân, thế mà Kim Cô Lâu lại truy đuổi theo để gây sự. Do đó nàng tức giận buột miệng mắng:

- Gã Kim Cô Lâu hung ác kia, ông lại muốn làm chi thế?

Kim Cô Lâu nói:

- Ngươi hãy rao trả chiếc đầu lâu bằng vàng cho ta trước, rồi nói chi sẽ nói sau.

Đàm Nguyệt Hoa hứ lên một tiếng rồi vung hai sợi dây lòi tói sắt ra nghe vun vút, nhắm công thẳng về phía Kim Cô Lâu.

Hai sợi lòi tói sắt ấy mang theo một luồng kinh lực mãnh liệt khó tả, nhưng khi vừa quét ra được một nửa thì Kim Cô Lâu đã thò tay chụp về phía trước chẳng hề tỏ vẻ sợ chi cả. Bởi thế Đàm Nguyệt Hoa vội thu hai cánh tay trở về rồi nhảy lùi ra sau non một trượng xoay nhanh thân người bỏ chạy bay đi nhanh như gió.

Nhưng nàng mới vừa chạy được độ bốn năm trượng đã nghe Thái Sơn Hắc Thần Quân cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách nói:

- Nếu ta để ngươi chạy thoát thì anh em ta còn mặt mũi nào trông thấy nhân vật võ lâm nữa?

Câu nói của Hắc Thần Quân từ xa tiến lại gần và khi nói đến những lời nói cuối cùng là Đàm Nguyệt Hoa đã trông thấy bóng đen của hai lão ta đã lướt nhanh qua khỏi chẳng khác chi cơn gió lốc.

Đàm Nguyệt Hoa hết sức kinh hãi, nhanh nhẹn dừng chân đứng yên lại. Chùng ấy nàng mới thấy khuôn mặt tái nhợt như xác chết của Hắc Thần Quân, chỉ cách xa nàng không quá một trượng. Nàng kinh hoàng vì với tài khinh công của nàng, tuy không phải cao cường tuyệt đỉnh trong võ lâm tới mức xuất thần nhập quỷ, song kỳ thực thì khắp giới giang hồ chưa dễ chi có ai lên tiếng bảo đuổi theo nàng là đuổi kịp ngay như vậy.

Thế mà giờ đây, Hắc Thần Quân lên tiếng nói chưa dứt lời là đã vượt qua khỏi mặt nàng, chặn mất bước tiến của nàng như vậy, thử hỏi nàng không hãi kinh sao được? Chùng ấy Đàm Nguyệt Hoa mới nhận biết là Hắc Thần Quân quả danh bất hư truyền, nếu mình bị hai đối phương lợi hại bao vây chắc chắn không làm thế nào thoát khỏi vòng vây được.

Bởi thế nàng liền bình tĩnh quay đầu nhìn về phía Kim Cô Lâu, trông thấy hắn cũng đang đứng cách xa nàng không quá sáu bước, nên liền cười tự nhiên nói:

- Với tài năng của hai ông lẽ tất nhiên là muốn truy đuổi theo chẳng có chi là khó khăn cả.

Kim Cô Lâu cất tiếng cười khanh khách nói:

- Nói phải lắm!

Dứt lời hấn ta liền đưa chân tràn tới vung chỉ nhắm điểm thẳng vào bả vai của Đàm Nguyệt Hoa.

Trước đây khi Đàm Nguyệt Hoa bị Kim Cô Lâu bắt giam tại một gian nhà đá tại vùng nói Tây Thiên Mục, nàng vẫn không hiểu được Kim Cô Lâu định bắt giữ mình để làm gì. Và giờ đây, nàng lại càng không rõ Kim Cô Lâu tại sao vẫn một mực đối địch với nàng mãi như vậy.

Trong khi thấy ngón tay của Kim Cô Lâu vừa điểm tới thì Đàm Nguyệt Hoa đầu lại chịu để yên cho đối phương chế ngự và bắt sống mang đi. Do đó nàng bèn nhanh nhẹn lách mình tránh ngang rồi vung sợi lòi tói bằng sắt trong tay phản công trả lại.

Kim Cô Lâu trông thấy sợi lòi tói sắt trong tay của Đàm Nguyệt Hoa vừa quét ra, với một thế đánh hết sức quái dị, vội thu cánh tay trở về cười nhạt nói:

- Chẳng ngờ trước đây ta giam giữ người tại Tây Thiên Mục lại giúp cho người có hai món binh khí khá vừa tay này.

Đàm Nguyệt Hoa lách tránh liền tiếp mấy lượt đôi chân đã lui đến sát bên vệ đường to. Nàng ngửa mặt nhìn lên trông thấy cách xa đấy độ bốn năm trượng có một cánh rừng nhỏ, bỗng nàng thoáng có một ý nghĩ trong đầu óc...

Bởi thế nàng bèn ngửa mặt nhìn thẳng về phía Kim Cô Lâu nói:

- Nếu bảo như vậy có lẽ tôi phải cảm tạ trước sự giam giữ của ông mất.

Câu nói vừa dứt, nàng nhanh nhẹn nhún mạnh đôi chân lao thoát về phía cánh rừng và chỉ sau mấy lượt vọt lên rơi xuống, nàng đã tiến tới giữa cánh rừng ấy. Nhưng trong khi đôi chân của Đàm Nguyệt Hoa chưa kịp đứng yên trên đất, nàng chợt nghe phía trước mặt và sau lưng mình bất thần có hai tiếng cười nổi lên, nàng định thần nhìn kỹ thực lỗ khóc lỗ cười, vì Kim Cô Lâu và Hắc Thần Quân vẫn một trước một sau vây chặt lấy nàng như cũ.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy thế bèn gượng cười nói:

- Kim Cô Lâu, ông thật sự muốn gì?

Kim Cô Lâu cười đáp:

- Vẫn câu nói ấy! Trước đây phụ thân ngươi đã thiếu ta rất nhiều đồ vật, vậy ta cần dựa vào ngươi để đòi lại.

Đàm Nguyệt Hoa tức giận mắg:

- Chỉ khéo nói bá láp. Cha tôi làm sao lại thiếu đồ vật chi của ông chứ?

Kim Cô Lâu nói:

- Cha ngươi đã thiếu rất nhiều đồ vật của ta, song ta nghĩ tình bà con nên cũng không muốn đòi về tất cả. Tuy nhiên chỉ có một món vật duy nhất mà ta phải bắt ngươi làm con tin, hầu buộc ông ấy phải trả lại cho ta.

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế không biết ăn nói làm sao. Nàng trầm nghĩ:

"Vừa rồi Quỷ Thánh Thanh Linh bắt thần lại xưng là thế bá của nàng, tức một người bạn thân của cha nàng thuở trước, giờ đây bỗng không lại thêm ra một người bà con nữa, thật đáng tức cười!"

Nhưng vì quá tức giận nên Đàm Nguyệt Hoa phi cười nói:

- Giữa ông và chúng tôi lại có bà con ở chỗ nào, vậy mong ông chỉ giáo cho biết!

Kim Cô Lâu cất tiếng cười ha hả nói:

- Ta chờ đợi câu hỏi ấy của ngươi lâu rồi! Nếu nói thẳng ra giữa ta và ngươi là bà con gần, không còn ai gần hơn nữa. Và chính ta là cậu của ngươi đây!

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế không khỏi giật bắn mình đứng trơ ra một lúc thực lâu không nói được tiếng nào cả.

Kim Cô Lâu nói tiếp rằng:

- Người cha bắt lương ấy của ngươi trước sau cũng không chịu nhìn bà con với ta, song ta chẳng cần. Như vậy ngươi có bằng lòng gọi ta là cậu hay không, vẫn chẳng có chi quan trọng. Song ngày hôm nay chắc chắn ngươi muốn chạy vượt khỏi tay ta là một việc hoàn toàn không thể được.

Đàm Nguyệt Hoa cố đè nén tức giận, vì đối với lời nói của Kim Cô Lâu nàng không khỏi bán tín bán nghi. Sở dĩ nàng nghi ngờ là vì mọi việc của Kim Cô Lâu vừa nói ra thực hết sức quái đản gần như không thể có được. Nhưng nàng cũng không khỏi phải băn khoăn nhiều, vì trên đời này tuy có rất nhiều anh chàng ngốc, song không ai ngốc đến nỗi tự thừa nhận mình là em vợ của kẻ khác.

Bởi thế Đàm Nguyệt Hoa bèn gượng cười nói:

- Nếu thật sự ông là cậu của tôi chả lẽ một người cậu lại có thái độ ấy đối với cháu gái hay sao?

Kim Cô Lôu cũng cất tiếng cười đáp:

- Việc ấy khó nói lắm!

Vừa nói, Kim Cô Lôu vừa xoay nhanh thân người, dang đôi tay ra thực rộng, rồi nhắm chụp thẳng về phía eo lưng của Đàm Nguyệt Hoa.

Thế võ ấy của Kim Cô Lôu chẳng những thân pháp hết sức quái dị, mà lối đánh lại diễn biến khó lường. Khi hắn ta tràn tới tấn công về phía đối phương thực chẳng khác chi định ôm chầm lấy Đàm Nguyệt Hoa vậy.

Do đó cả bên phải lẫn trái của Đàm Nguyệt Hoa đều bị thế võ ấy của hắn ta chặn mất đường xoay chuyển, nàng chỉ còn có thể lui về phía sau mà thôi. Song tại phía sau của nàng lại có Hắc Thần Quân chặn lấy không làm sao lui được.

Đàm Nguyệt Hoa không khỏi hết sức cuống quýt, vội vàng vận dụng chân khí nhún mạnh đôi chân bay vọt lên cao ngoài một trượng.

Bởi thế, thế võ của Kim Cô Lôu liền bị đánh hụt vào khoảng không. Nhưng trong khi thân người của nàng còn đang lơ lửng giữa khoảng không, thì đôi vai bỗng cảm thấy có một áp lực mạnh mẽ, đang từ trên đè xuống.

Trong cơn nguy cấp Đàm Nguyệt Hoa vội ngửa mặt nhìn lên, trông thấy Hắc Thần Quân chẳng rõ từ bao giờ phi thân bay vọt lên cao hơn nàng đến hai thước, vung cả đôi chưởng lên, nhằm giáng thẳng xuống người nàng. Rồi khắp châu thân của Đàm Nguyệt Hoa liền bị sức mạnh của đôi chưởng Hắc Thần Quân cuốn tới, chế ngự hoàn toàn không có cách nào lách tránh đi đâu được nữa.

Ngay lúc ấy, Đàm Nguyệt Hoa cũng trông thấy đôi lòng chưởng của Hắc Thần Quân đang đen ngòm như mực.

Trước đây Đàm Nguyệt Hoa cũng đã từng trông thấy một số người luyện thành công Hắc Sa Chưởng, song phần đông lòng tay của họ chỉ có màu đen nhàn nhạt trông như một lớp mây mờ trên nền trời mà thôi. Trái lại đôi chưởng của Hắc Thần Quân đen ngòm thậm chí những ngón tay cũng đen nhánh.

Đàm Nguyệt Hoa biết nếu để đôi chưởng ấy đè trúng vào đôi vai của mình, chắc chắn sẽ bị đánh vỡ xương thịt ngay. Do đó nàng chẳng dám đối kháng lại, nhanh nhẹn vận dụng chân khí buông người sa nhanh trở xuống mặt đất một cách ngoan ngoãn.

Hắc Thần Quân lên tiếng nói:

- Chỉ cần ngươi không giở trò chi với chúng ta, ta cũng không sát hại ngươi làm gì. Vậy ngươi nên an tâm.

Đàm Nguyệt Hoa tức giận nói:

- Tôi xin đa tạ lòng tốt ấy của ông! Ông có lẽ cũng là bà con chi với tôi nên mới tốt đến mức đó chứ?

Câu nói ấy của Đàm Nguyệt Hoa vốn là câu nói xiên xỏ, mỉa mai, song chẳng ngờ mọi việc lại xảy ra ngoài sức dự liệu của nàng, vì Hắc Thần Quân đã điềm nhiên đáp:

- Đúng thế! Ta chính là cậu cả của ngươi đây!

Đàm Nguyệt Hoa từ trước đến nay chưa từng gặp một cảnh nào lỗ khóc lỗ cười như thế này. Song nàng nhìn thấy thái độ của Hắc Thần Quân có vẻ trang nghiêm, hoàn toàn không có điềm nào chứng tỏ lão ta đang nói đùa, nên nàng liền lên tiếng hỏi:

- Thì ra hai ông chính là hai anh em ruột?

Kim Cô Lâu và Hắc Thần Quân đồng thanh đáp:

- Đúng thế!

Đàm Nguyệt Hoa đối với mẫu thân của mình là một nhân vật như thế nào, thật ra từ trước đến nay hoàn toàn không được biết. Hơn nữa nàng lại không làm sao ngờ được là mình còn có hai người cậu như vậy.

Bởi thế nàng cất tiếng cười nói:

- Hai cậu giờ đây định đối phó với đứn cháu gái này ra sao?

Kim Cô Lâu cất tiếng cười nói:

- Này cháu ngoan! Đây chỉ là chờ xem phụ thân của ngươi có bằng lòng mang trả lại một món vật cho chúng ta không đã.

Đàm Nguyệt Hoa tự biết nếu nói dài dòng với họ cũng vô ích mà thôi, do đó nàng bèn lên tiếng hỏi:

- Nếu như vậy chả lẽ hai ông còn sợ tôi chạy trốn sao? Hai ông hà tất phải chế ngự tôi để giữ cho chắc chắn?

Kim Cô Lâu cất tiếng cười nói:

- Ngươi sợ bị anh em chúng ta ra tay chế ngự, vậy chúng ta không làm thế nữa.

Vừa nói Kim Cô Lâu vừa đưa chân tràn thẳng về phía trước dùng thế Song Long San Châu nhắm đôi tròng mắt của Đàm Nguyệt Hoa điểm tới.

Đàm Nguyệt Hoa vừa nghe Kim Cô Lâu bảo là không ra tay chế ngự nàng, thế mà bây giờ đây bất thần hấn lại sử dụng một thế võ hết sức ác độc nhằm gây thương tích cho nàng nên không khỏi kinh hoàng thất sắc. Nàng nhanh nhẹn hạ thấp cánh tay phải xuống khiến sợi lòi tói sắt nơi cổ tay liền quét tới nghe một tiếng vút.

Nhưng thế Song Long San Châu xem như rất mãnh liệt ấy của Kim Cô Lâu chính lại là một hư thế.

Khi sợi lòi tói sắt của Đàm Nguyệt Hoa vừa vung lên, hấn ta đã nhanh nhẹn thu bàn tay trở về, rồi giương thẳng năm ngón tay ra, nhắm sợi lòi tói sắt chụp tới nói:

- Thế này cũng không sợ chi người bỏ trốn được.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy sợi lòi tói sắt trong tay đã bị đối phương nắm cứng lấy nên biết không làm sao khác hơn được, liền gượng cười nói:

- Cũng may là mãi đến ngày hôm nay tôi mới được biết hai người cậu ruột thịt của tôi như vậy. Trái lại nếu tôi được biết sớm hơn ít năm, có lẽ giờ đây tôi đã mất mạng từ lâu rồi.

Hắc Thần Quân cười nói:

- Con bé kia nguoi chó nên oán trách, hãy đợi khi mọi việc giữa cha nguoi và chúng ta đây thanh toán

[mất trang 235]

Kim Cô Lâu cũng cảm thấy hết sức lấy làm lạ là lúc đó vô tình Hắc Thần Quân xoay lưng về phía Kim Cô Lâu và Đàm Nguyệt Hoa. Khi Đàm Nguyệt Hoa đưa mắt nhìn kỹ vào lưng của Hắc Thần Quân thì bất giác phì cười ha hả.

Sắc mặt của Kim Cô Lâu lúc ấy cũng tỏ ra luống cuống vô cùng, vừa tức giận lại vừa buồn cười.

Hắc Thần Quân nhanh nhẹn quay nguoi lại, cất giọng kinh dị hỏi:

- Các nguoi cười chi thế?

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy Hắc Thần Quân hoàn toàn không hay biết chi cả, nên lại cất giọng trong trẻo cười khanh khách. Kim Cô Lâu đè nén được cơn tức giận, hằm hằm nói:

- Hắc huynh, trên lưng của anh đấy!

Hắc Thần Quân không khỏi sửng sốt, thò tay về phía lưng đựng phải một vật chi, lão ta vội vàng gỡ vật ấy xuống thì không khỏi hết sức kinh ngạc, khuôn mặt méo xệch, lỗ khóc lỗ cười. Thì ra đây chính là một mảnh giấy trắng trên đó có vẽ một con rùa to.

Tấm giấy ấy vừa bị một nhân vật bí mật nào đó mang đến dán lên lưng lão ta. Trò đùa cợt ấy nguyên là một trò đùa trẻ con, sự thật rất thông thường chẳng có chi đáng nói. Nhưng trò đùa lại được mang đến để đùa cợt với một nhân vật đáng là kỳ nhân số một số hai trong tà phái, tức Hắc Thần Quân ở Vạn Hốt Cốc ở vùng Thái Sơn này thì quả là một việc không ai tưởng tượng nổi.

Trong lòng của Hắc Thần Quân đang hết sức căm tức, song vì lão ta là một con người sâu hiểm và trầm tĩnh, nên sắc mặt vẫn điềm nhiên không hề lộ vẻ gì khác lạ. Lão ta cất giọng lạnh lùng cười khà khà hai lượt nói:

- Bằng hữu ở phương nào mà tìm đến đùa với tại hạ như thế? Tại sao chưa chịu bước ra để gặp mặt nhau?

Nhưng lão ta lập đi lập lại hai lượt, song trong cánh rừng vẫn im phăng phắc chẳng hề nghe có tiếng người đáp lại.

Đàm Nguyệt Hoa biết Hắc Thần Quân là một nhân vật có địa vị và danh vọng rất cao trong võ lâm, vậy nếu trò đùa này được loan truyền ra giới giang hồ thì lão còn bị mất mặt hơn cả người bị chiến bại dưới tay của một cao thủ.

Lúc đó kẻ nào dám đùa với lão ta như vậy thật sự đã tạo thành mối thù bất cộng đái thiên với lão ta rồi.

Kim Cô Lâu trông thấy cánh rừng im lặng chẳng có tiếng người đáp lại bèn cất giọng lạnh lùng nói:

- Hắc huynh, lũ chuột ấy không dám xuất đầu lộ diện, vậy chúng ta cần chi phải đếm xỉa tới chúng? Thôi hãy mau lên đường thì hơn.

Hắc Thần Quân hừ lên một lượt, bóp mạnh đôi bàn tay khiến mảnh giấy bị vò thành một cục tròn rồi ném thẳng ra xa ngoài một trượng to tiếng nói:

- Tại hạ luôn luôn ở tại Vạn Hốt Cốc thuộc vùng Thái Sơn, vậy ai đó nếu có việc cần chi hãy tới đó tìm gặp tại hạ là được rồi.

Nói đoạn ba người tiếp tục chạy về phía trước.

Khi chuyện lạ lùng ấy xảy ra, Kim Cô Lâu và Hắc Thần Quân đều đề phòng rất cẩn thận, song cả bọn vừa mới lướt tới trên một trượng, bỗng nghe Kim Cô Lâu hét lên một tiếng dài, vung tay chụp ngược về phía sau...!

Hắc Thần Quân thấy vậy vội vàng quay đầu trở lại, trông thấy có một cái bóng đen lướt đi nhanh như gió, nhẹ nhàng như một đợt khói mỏng, vừa thấy thấp thoáng đó là đã mất ngay.

Đồng thời trên lưng của Kim Cô Lâu lúc ấy cũng có một miếng giấy trắng, y như miếng giấy của Hắc Thần Quân vừa rồi.

Thì ra, trên tấm giấy trắng đó, cũng được đối phương dùng mực vẽ hình một con rùa thật to.

Hắc Thần Quân trông thấy bóng đen lướt thẳng vào khu rừng cạnh đấy, bèn vội vàng xoay lưng đuổi theo thật gấp. Riêng Kim Cô Lâu thò tay gỡ lấy tấm giấy xuống, rồi xé tan nát thành từng mảnh vụn, trong lòng vô cùng căm tức.

Bóng đen bí mật kia tuy xuất hiện trong chớp mắt, song Đàm Nguyệt Hoa cũng nhìn thấy được. Nàng nhìn qua thân pháp nhanh như điện chớp ấy đã đoán được chắc chắn đối phương ấy không ai khác chính là Quỷ Nô.

Việc Quỷ Nô dùng trò trêu cợt ấy để chọc phá Hắc Thần Quân và Kim Cô Lâu khiến Đàm Nguyệt Hoa hết sức vui thích trong lòng, song một mặt khác nàng cũng không khỏi lo lắng giúp cho hắn ta.

Vì trước đây Quỷ Nô đã giúp cho nàng xâm nhập vào Quỷ Cung mà kết thành mối oán cừu với Quỷ Thánh Thanh Linh. Giờ đây hắn ta cũng vừa muốn giải nguy cho nàng, mà phải kết thành mối hận cừu với Kim Cô Lâu và Hắc Thần Quân.

Đàm Nguyệt Hoa lo sợ cho Quỷ Nô, vì tuy biết tài khinh công của hắn ta cao cường tuyệt đỉnh, song e rằng công lực của hắn ta có hạn, rồi đây trong một ngày nào đó, hắn ta sẽ bị rơi vào tay đối phương tất sẽ bị đủ điều đau khổ.

Trong khi Đàm Nguyệt Hoa còn đang nghĩ ngợi miên man, bất thần nghe có tiếng phình, phình to nổi lên liên tiếp vang dội cả màng tai. Đồng thời, những cây rừng to ở cạnh đấy cũng ngã đổ ầm ầm, nhành lá tung bay mù mịt.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy thế, đã đoán biết Hắc Thần Quân không đuổi kịp đối phương nên sử dụng Hắc Sa Chuông đánh thẳng vào những cây rừng như vậy.

Giữa lúc ấy bỗng nghe có hai tiếng cung bắn ra, tức thì hai mũi tên bé nhỏ lướt tới nhanh như điện, nhắm thẳng vào hai bả vai của Kim Cô Lâu.

Lúc ấy Kim Cô Lâu vì một tay đang giữ sợi lòi tói sắt của Đạm Nguyệt Hoa, nên khi nhìn thấy hai mũi tên ấy bay vèo vèo tới, tự biết chỉ với một cánh tay tất không làm sao mà đối phó kịp. Do đó hấn ta vội vàng buông lỏng bàn tay đang nắm chặt sợi lòi tói sắt ra, rồi nhanh nhẹn vung cả hai tay lên, chụp cứng lấy hai mũi tên bay vèo tới.

Đạm Nguyệt Hoa biết sở dĩ Quỷ Nô dám mạo hiểm như vậy chính là có mục đích muốn giải nguy cho mình, do đó khi nàng trông thấy bàn tay của Kim Cô Lâu buông lỏng ra, nàng thừa cơ nhảy lùi ra sau ngay tức khắc.

Kim Cô Lâu vì không biết rõ Quỷ Nô, nên chỉ tưởng đối phương là một kẻ kinh địch rất đáng sợ. Vì qua tài khinh công tuyệt đỉnh cũng như qua thuật bắn tên nhanh nhẹn lại vừa mãnh liệt như đã thấy, chắc chắn đối phương phải là một cao thủ rất đáng sợ.

Bởi thế trong nhất thời hấn ta không còn đủ thời giờ để chú ý đến Đạm Nguyệt Hoa nữa. Trái lại nhanh nhẹn xoay người vung chuồng quét ra liền tiếp bốn thế võ nhanh như gió hốt.

Đồng thời hấn ta cũng to tiếng kêu lên rằng:

- Hắc huynh, hãy mau đến đây này.

Tiếng kêu của Kim Cô Lâu chưa dứt, bóng đen của Hắc Thần Quân đã từ trong cánh rừng lao thoát ra nhanh như tên bắn.

Đạm Nguyệt Hoa đã thừa cơ hội đó, tiếp tục chạy bay ra ngoài bốn năm trượng rồi ẩn mình kín đáo vào một lùm cỏ dại rậm rạp.

Khi Đạm Nguyệt Hoa vừa đứng yên thân người, bỗng nghe có tiếng cây cỏ khua động cạnh đấy xào xạc. Nàng vội vàng quay đầu lại nhìn, trông thấy Quỷ Nô đang mỉm cười hết sức xấu xí, đưa chân thông thả bước đến sát bên cạnh nàng. Đạm Nguyệt Hoa hạ giọng nói nhỏ rằng:

- Quỷ Nô, ngươi quả to gan lắm!

Quỷ Nô cũng hạ giọng đáp lại:

- Cô nương, thật chẳng ngờ cô có thể thoát ra khỏi Quỷ Cung. Việc ấy hoàn toàn nhờ ở hoàng thiên trợ lực cho cô, nên cô mới sống còn để thoát ra được. Kể từ ngày hôm ấy đến nay, lúc nào tôi cũng lạy trời lạy phật để cầu nguyện cho cô.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>